

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευκή Ντελλιέρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Σε μία δεξίωσι που δίδεται πάνω στη γαλλική ναυαρχίδα «Ρισελιέ» ο υποπλοίαρχος Φρειδερίκος Πλεμόν, αξιωματικός με μέλλον και νέος επιβλητικής όμορφιας, βλέπει για πρώτη φορά την νεαρά Λευκή Ντελλιέρ, άρχοντοπούλα έξωτικης όμορφιας, κι αισθάνεται γι' αυτήν ένα παράφορο έρωτα, τον πρώτο έρωτα που άνθίζει στην καρδιά του. Μά και η Λευκή Ντελλιέρ, με την πρώτη ματιά, νοιώθει ένα σφοδρό πάθος για τον ώραιο αξιωματικό, αν και είχε μνηστευμένη με τον Λεοπόλδο Γκιδάλ, έναν νέο της εποχής, κομψό, γλεντζέ και φιλήδονο. Η Λευκή δεν κρύβει το αίσθημά της. Αφήνει να το αντιληφθή και αυτός ο μνηστήρ της, τον οποίο δεν αγαπά. Αντιθέτως ο Πλεμόν θέλει να ξεχάση τη Λευκή, θέλει ν' απούγη τον έρωτα αυτόν, γιατί είχε φτωχός και φοβόταν πως η νέα θα τον περιφρονήση. Στο μεταξύ αυτό, ενώ η Λευκή νυρίζει με τη μητέρα της, το μνηστήρα της και το θείο του, τον γηραιό κ. Γκιδάλ και τις φίλες της στάς Κάννας με τη θαλαμηγό της, ο Πλεμόν αναχωρεί για την Τουλόν, όπου πρόκειται ν' αναλάβη την διοίκηση ενός νέου τορπιλλοβόλου, του «29». Και στην Τουλόν ο Πλεμόν δεν μπορεί να ξεχάση την Λευκή. Σφαδάζει και υποφέρει φρικτά μέσα στη φλόγα της αγάπης. Λίγες ημέρες αργότερα ο έρωτωμένος αξιωματικός παίρνει άδεια και φεύγει για την επαρχία, όπου βρίσκεται η μητέρα του, η οποία τον λατρεύει. Η κ. Πλεμόν αντιλαμβάνεται άμέσως ότι ο Φρειδερίκος είχε έρωτωμένους και τρομάζει, γιατί πρό έτων, μία τσιγγάνα της είχε πει ότι το μονάκριβο παιδί της θα θασανιστή σκληρά μόλις αγαπήση. Γεμάτη αγωνία η κ. Πλεμόν, ζητάει από το Φρειδερίκο να της ανοίξη την καρδιά του, αποκαλύπτοντάς του συγχρόνως την προφητεία της τσιγγάνας. Ο Φρειδερίκος δεν της κρύβει την αλήθεια. Ομολογεί τον έρωτά του. Προσθέτει όμως ότι δεν ελπίζει σε τίποτε γιατί είχε φτωχός. Η μητέρα του συγγινείται και προσπαθεί να τον παρηγορήση. Δεν είχε καθόλου φτωχός. Έχει τη θέση του, τα νειάτα του, το μέλλον του. Ο Θεός θα τον βοηθήση... Μετά τρεις μήνες ο Πλεμόν αποχαιρετά τη μητέρα του, ξαναγυρίζει στην Τουλόν κι επιχειρεί με το τορπιλλοβόλο «29» ένα επικίνδυνο δοκιμαστικό ταξίδι. Ξεκινούν με καλό καιρό κι άξαφνα ξεσπάει μία όγρια τρικυμία, πρωτοφανούς σφοδρότητος. Το τορπιλλοβόλο κινδυνεύει να βυθιστή από στιγμή σε στιγμή... Χάρης όμως στον κυβερνήτη του σώζεται και εισπλέει στο λιμάνι του Αντίμπ. Στο Αντίμπ ο Πλεμόν γίνεται δεκτός με θαυμασμό για το κατορθωμά του. Τυχαίως δε εκεί, χωρίς να το περιμένη, βλέπει ξέφνου τον κ. Ντελλιέρ με την Λευκή και τον κ. Γκιδάλ. Η Λευκή αντικρούει επίσης με δυνατό χτυποκάρδι τον Φρειδερίκο. Ο κ. Γκιδάλ ζητάει από τον Πλεμόν να τους επιτρέψη να επισκεφθούν το τορπιλλοβόλο. Η επίσκεψις γίνεται, οι δυο νέοι γνωρίζονται πλέον αρκετά καλά και η κ. Ντελλιέρ καλεί τον Φρειδερίκο να τους επισκεφθή στάς Κάννας. Ο Φρειδερίκος γυρίζει στην Τουλόν περισσότερο έρωτωμένος. Μετά λίγες ημέρες η κ. Ντελλιέρ δίνει μία γιορτή προς χάριν του στην έπαυλή της, στάς Κάννας. Ο Φρειδερίκος παρασύρεται, χωρίς να το θέλη, και πηγαίνει στην εορτή. Χορεύει με την Λευκή, γοητεύεται, μεθά, αφήνει να φανή όλη του η αγάπη γι' αυτή. Την άλλη μέρα η Λευκή τον παρασύρει στον κήπο της έπαυλεως, αποφασισμένη να έξηγηθή μαζί του. Εκεί, ανάμεσα στα άνθη, ανοίγουν ο ένας στον άλλο την καρδιά τους και λίγες ημέρες αργότερα γίνονται οι άρραβώνες τους. Η Λευκή λατρεύει τον Φρειδερίκο και γι' αυτό θέλει να τον τραθήξη από τη θάλασσα. Μά ο Φρειδερίκος αρνείται να έγκαταλείψη το ναυτικό και μία σκιά ψυχρότητος πέφτει άπάνω στο γέλαστο ούρανο του έρωτός των. Συγχρόνως ο Φρειδερίκος φεύγει για νέα γυμνάσια στο Χερβούργου. Μόνη της τώρα η Λευκή αποφασίζει να διασκεδάση κάπως για να ξεσκάση. Στάς Κάννας βρίσκεται κι ο Λεοπόλδος Γκιδάλ, ο οποίος δεν έχει πάψει να την λαχταρά. Ελπίζει να την ξανακατακτήση στο τέλος. Και η τύχη τον βοηθάει επι του παρόντος. Ο Φρειδερίκος άργεί να γυρίση κοντά στη μηστή του. Και το χειρότερο, πέφτει βαρεια άρρωστος στο Παρίσι, όπου είχε πάει μετά τα γυμνάσια του Χερβούργου.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Κύριε,

Σας ευχαριστώ για την προθυμία σας. Εύαρεστηθήτε, σας παρακαλώ, να ευχαριστήσετε εκ μέρους μου την κ. και δεσποινίδα Ντελλιέρ για το ενδιαφέρον τους. Ο υιός μου διήλθε είκοσι ημέρας μεταξύ ζωής και θανάτου. Μά ο Θεός εισήκουσε τας δεήσεις μου και τώρα είναι καλύτερα. Είναι εν τούτοις αδύνατον να μαντέψη κανείς πότε θ' αναρρώση έντελώς και πότε θα γυρίση συνεπώς στην Τουλόν».

Ο Λεοπόλδος Γκιδάλ έλπικε ότι η ξηρά λεπτότης της έπι-

στολής θα έθύμωνε την Λευκή. Μά γελάστηκε οίκτηρά.

Η Λευκή ένοιωσε αντίθέτως βαθεία λύπη και μετάνιω-σε για τα πικρά λόγια που είχε έκστομίσει έναντίον του μνηστήρος της. Συναισθάνθηκε βαθεία το σφάλμα της. Ο Φρειδερίκος χαροπάλευε, τη στιγμή που αυτή τό είχε ρίξει στις διασκεδάσεις!

Η σκέψεις αυτές την έκαναν να πονέση, να πονέση βαθεία. Κλείστηκε άμέσως στο δωμάτιό της κι άρχισε να κλαίη άπαρηγόρητα. Δεν δεχόταν να δη ούτε τις φίλες της, ούτε τους φίλους της. Κι' επί πλέον ντύθηκε στα κατάμαυρα για να δείξη πιο χτυπητά τον πόνο της.

Σκέφθηκε ακόμα να γράψη στο Φρειδερίκο και να του ζητήση συγγνώμη.

Αλλά γιατί να του έγραφε; Έπρεπε να κάνη κάτι περισσότερο: Έπρεπε να τρέξη στο Παρίσι, κοντά στο μνηστήρα της. Ιαζύ με την μητέρα του θα ξαγρυπνούσε κι' αυτή στο προσκέφαλό του.

Τη σκέψη της αυτή την είπε στη μητέρα της. Δεν έβλεπε την ώρα να φύγουν.

Αλλά η μητέρα της της άρνήθηκε. Αυτή τη φορά μάλιστα της μίλησε άυστηρά. Δεν ήταν καθόλου σωστό αυτό που της ζητούσε η Λευκή. Της έξηγήσε ότι ήταν παράτυπο και άπρεπές να κάμουν ένα τέτοιο πράγμα. Όλοι οι γνωστοί τους θα τους παρεξηγούσαν και πολύ δικαίως.

Κατόπιν αυτού η Λευκή δεν έπέμεινε. Έσφιξε την καρδιά της και υπάκουσε στη μητέρα της.

Την ίδια μέρα ώστόσο έγραψαν στην κ. Πλεμόν και της έξέφρασαν τη λύπη τους για την άρρώστεια του Φρειδερίκου. Κι' αυτό έθεωρήθηκε αρκετό.

Λίγες ημέρες αργότερα η Λευκή είχε ξεχάσει τον πόνο της. Βρήκε αρκετές δικαιολογίες άλλωστε γι' αυτό. Ο Φρειδερίκος θα γινόταν γρήγορα καλά, θα ξαναγύριζε κοντά της και θα τον αγαπούσε τώρα περισσότερο.

Έτσι η Λευκή ξανάρχισε τις διασκεδάσεις της, περιμένοντας την έπιστροφή του μνηστήρος της.

Είχε άλλωστε την συντροφιά του Λεοπόλδου Γκιδάλ, ο οποίος δεν την άφηνε στιγμή. Είχε γίνει η σκιά της.

Λίγες ημέρες όμως κατόπιν ο Γκιδάλ έφυγε για το Παρίσι, όπου είχε κάποια έργασια. Θα ξαναγύριζε στη Νίκαια τις άποκρηξ, όποτε θα γινόντουσαν, όπως πάντα, μεγάλες γιορτές.

Στο μεταξύ αυτό ο Φρειδερίκος Πλεμόν δεν είχε σηκωθή ακόμα από το κρεβάτι. Η ανάρρωσις του άργοπορούσε.

Μά υπήρχε πλάι του ένας καλός άγγελος, η μητέρα του. Η κ. Πλεμόν ήταν κατά βάθος εύχαριστημένη — αν μπόρη να είπωθή αυτό για μία μητέρα — για την άργοπορία της αναρρώσεως του παιδιού της.

Κάποιος μυστικός φόβος έσφιγγε την καρδιά της. Περισσότερο κι' από την άρρώστεια του Φρειδερίκου φοβόταν τον έρωτά του. Η προφητεία της τσιγγάνας ήχουσε άπαισία κάθε τόσο στ' αυτιά της. Φοβόταν ότι ο έρωτας του Φρειδερίκου για τη Λευκή δεν θα είχε εύχάριστο τέλος. Έτρεμε στην ιδέα ότι το λατρευτό παιδί της θα υπέφερε έξ αιτίας της αγάπης του.

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν έξαφνα συνέθησαν άπροσδόκητα γεγονότα στην Κίνα. Στο Τογκίνο οι Κινέζοι έπέτέθησαν έναντίον Γάλλων ναυτών. Έπακολούθησε σύγκρουσις. Έχυθηκε αίμα!

Ο Γάλλος ναύαρχος Κορμπέ, εύρισκόμενος στα παράλια της Κίνας όταν συνέθησαν η σύγκρουσις, έβομβάρδισε το Σόν-Τάου.

Κινέζοι και Γάλλοι ήσαν έξαγριωμένοι.

Τί θα συνέβαινε;

Θα έδινε η Γαλλία ένα καλό μάθημα στους Κινέζους; Το όνομα του ναύαρχου Κορμπέ είχε γίνει ένδοξο. Όλη η Γαλλία περίμενε καινούργια κατορθώματα εκ μέρους του. Ο γαλλικός στόλος έτοιμάζετο, αν και η κυβέρνησις ή-

ταν ακόμα διστακτική.

Ο Φρειδερίκος Πλεμόν παρακολουθούσε τὰ γεγονότα αὐτὰ χωρίς ενδιαφέρον.

Μὰ ἡ μητέρα του ἀνησυχούσε.

Ἐνα πρωὶ πού ἐπῆγε στό ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν γιά κάποια ὑπόθεσι τοῦ Φρειδερίκου, συνάδελφοι τοῦ παιδιοῦ τῆς τὴν ἐπληροφόρησαν ὅτι σὲ περίπτωσι πολέμου ὁ Φρειδερίκος θὰ ἐφευγε ἀφεύκτως γιά τὴν Κίνα μὲ τὸν ναύαρχο Κουρμπέ.

Ἡ κ. Πλεμόν ἐνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται.

— Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε, τῆς εἶπαν. Ὁ Φρειδερίκος θὰ δοξασθῆ πηγαίνοντας στὴν Κίνα.

Ἡ κ. Πλεμόν γύρισε στό ξενοδοχεῖο, ταραγμένη καὶ εἶπε στό Φρειδερίκο τὰ λόγια τῶν συνάδελφων του.

Ἄλλὰ ὁ Φρειδερίκος τὴν ἄκουσε χωρίς κέφι, χωρίς ενδιαφέρον. Δὲν τὸν ἐνδιέφεραν τῆ στιγμὴ αὐτὴ ἢ πολεμικὲς δάφνες. Ἡ καρδιά του ἦταν βαρειά. Τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ φριχτὰ μαρτύρια ἢ ἀδιαφορία τῆς Λευκῆς. Γιατὶ δὲν ἔτρεξε κοντὰ του μόλις ἔμαθε πὼς εἶνε σοβαρὰ ἄρρωστος; Γιατὶ περιορίστηκε σ' ἕνα ξερὸ, τυπικὸ γράμμα; Κι' ὁ Γκιδάλ; Τὴν ῥόλο ἔπαιξε ὁ δανδῆς αὐτὸς κοντὰ στὴ μνηστὴ του;

Ναί, στὴν καρδιά τοῦ Φρειδερίκου εἶχεν εἰσχωρήσει ἡ ζήλεια. Τὸ μαρτύριό του ἦταν ἀφάνταστο, ἀπερίγραπτο.

Καρφωμένος στό κρεβάτι του ὁ Φρειδερίκος, χωρίς εἰδήσεις ἀπὸ τὴ Λευκὴ, καταδικασμένος σὲ θασσανιστικὴ ἀκίνησι, ψιθύριζε βαρεῖες κατάρρες ἐναντίον τῆς τύχης του.

Τὸν εἶχε λοιπὸν λησμονήσει ἡ ἀγαπημένη του;

Ἄρκετὲς ἑβδομάδες πέρασαν ἀκόμη.

Κι' ἐπὶ τέλους ὁ γιατρός πού ἐπισκέπτονταν τὸν Πλεμόν τοῦ ἐπέτρεψε ν' ἀφήσῃ τὸ κρεβάτι.

Ἡ χαρὰ τοῦ Φρειδερίκου τὴν ἡμέρα αὐτὴ δὲν εἶχε ὄρια. Νόμιζε πὼς γύριζε στὴ ζωὴ ἀπὸ τὸν τάφο. Βγῆκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, περπάτησε στοὺς δρόμους, ἀπῆλαυσε τὴν θαλπωρὴ τοῦ χειμωνιάτικου ἡλίου.

Εἶχε τὴν ἐντύπωσι τοῦ ἀνθρώπου πού θγαίνει στό φῶς ἔπειτα ἀπὸ χρόνων καὶ χρόνων διαμονὴ στό σκοτάδι μιᾶς φρικτῆς φυλακῆς.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ, τὸ αἷμα ἐσοφύζε στὶς ἀρτηρίες του.

Ἦταν ἐντελῶς καλὰ πλέον. Κι' ἐκεῖ, στὰς Κάννας ἢ στὴ Νίκαια, τὸν περίμενε ὁ ἔρωτας.

Γιατὶ ὄχι;

Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν εἶχε ξεχάσει ἡ Λευκὴ, χάριν τοῦ ἀνοήτου Γκιδάλ.

Τὴν ἴδια ἡμέρα ὁ Φρειδερίκος ἔγραψε στὴ μνηστὴ του ἕνα ἐκτενέστατον γράμμα, ἀφοῦ ἔσχισε ἕνα σωρὸ ἐπιστολόχαρτα ὅσο ν' ἀρχίσῃ. Μέσα σ' αὐτὸ ἄφηνε νὰ ξεχυθῆ ὅλος του ὁ φλογερὸς ἔρωτας.

Αὐτὸ ὅμως φαίνεται περίμενε καὶ ἡ Λευκὴ γιά νὰ τοῦ γράψῃ.

Ὁ πάγος πού ὑπῆρχε ἀνάμεσά τους ἔσπασε. Καὶ σὲ δυὸ-τρὲς ἡμέρες κατόπιν ὁ Πλεμόν ἔλαβε ἀπὸ τὴ δεσποινίδα Ντελλιέρ ἕνα θερμότατο γράμμα ἑξῆ σελίδων.

Ἡ εὐτυχία τοῦ Φρειδερίκου ἦταν μεγάλη.

Ἡ καρδιά του φωτίστηκε ἀπὸ φῶς χαρᾶς, φῶς ἀγάπης.

Ἦταν τόσο παρήγορο γι' αὐτὸν τὸ γράμμα τῆς ἀγαπημένης του ἔπειτα ἀπὸ τῶσων μηνῶν ἀγωνία!

Ἡ Λευκὴ τὸν καλοῦσε κοντὰ της:

«Πρέπει νὰ ρθῆς τὸ ταχύτερον ἐδῶ, τοῦ ἔγραφε. Ἄφησε τὸ Παρίσι πια, τὸ καταραμένο Παρίσι, πού σὲ κράτησε ἄρρωστο μακριὰ μου ἐπὶ τῶσων καιρῶ! Βρισκόμαστε στὴ Νίκαια. Ἡ ἐδῶ παραμονὴ σου θὰ σοῦ κάμῃ καλὸ. Ἄν ἤξερες πὼς σὲ ἀποζητοῦμε, πὼς σὲ ἀποζητῶ!... Ἐχω ὅμως κι' ἕνα μικρὸ παράπονο: Γιατὶ μὲ ἀποκαλεῖς «δεσποινίδα Λευκὴ»;

Κι' ὅμως νὰ πού ἐγὼ σ' ἀποκαλῶ ἀπλῶς Φρειδερίκο. Αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ σωστὸ, εἶνε τὸ καλύτερο...»

Ὁ Φρειδερίκος διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὴν ἐπιστολὴ τῆς ἀγαπημένης του. Μὲ τὰ θερμὰ κι' ἐγκάρδια λόγια τῆς ἡ Λευκὴ τοῦ ἀνοίγε τὸν παράδεισο.

Τώρα πλέον ἀνυπομονοῦσε κι' αὐτὸς νὰ τρέξῃ κοντὰ της. Ἦταν μάλιστα ἔτοιμος νὰ φύγῃ, ν' ἀφήσῃ τὸ Παρίσι μὲ τὶς συννεφίες του καὶ τὶς ὀμίχλες του καὶ νὰ περάσῃ τὴν τρελλὴ ἀποκρηὰ στὴ Νίκαια, ὅταν ξαφνικὰ μιὰ ἀπρόοπτη διαταγὴ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν ἔκανε ὅλα του τὰ ὄνειρα νὰ καταρρεύσουν.

Τὸν διέτασαν νὰ παραμείνῃ στὸ Παρίσι ἐπὶ ἄρκετὲς ἡμέρες.

Ἀπερίγραπτη θλίψις πλημμύρισε τὴν καρδιά τοῦ Πλεμόν. Γιατὶ ἄρα γε τὸν κατεδίωκε ἔτσι ἀμείλικτα ἡ Τύχη του; Δὲν θὰ μπορούσε λοιπὸν νὰ χαρῆ κι' αὐτὸς τὸν ἔρωτά του; Μήπως εἶχε δίκην ἄρα γε ἡ Λευκὴ νὰ τὸν συμβουλεύῃ νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ ναυτικὸ;

Καὶ ὅμως δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ τὸ κάμῃ αὐτό. Ἀγαποῦσε τὸ ἐπάγγελμά του ὅσο καὶ τὴ μνηστὴ του.

Ἐνα θράδυ πού ὁ Πλεμόν γύρισε στό ξενοδοχεῖο, ἡ μητέρα του τοῦ ἔδωσε ἕνα ἐπισκεπτήριο.

Ὁ Φρειδερίκος διάβασε πάνω σ' αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ συναδέλφου του Κεργὸρν.

Ὁ καλόκαρδος Κεργὸρν τοῦ ὠρίζε συνέντευξι γιά τὴν ἄλλη μέρα.

Χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί, ὁ Φρειδερίκος αἰσθάνθηκε ἕνα παράξενο σφίξιμο στὴν καρδιά του. Ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ συγκίνησις του τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι. Γιατὶ νὰ τὸν ἀνησυχῆσῃ ἡ ἀφιξίς τοῦ Κεργὸρν; Ἀσφαλῶς ὁ καλὸς ἐκεῖνος συνάδελφος του δὲν εἶχε νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ κανένα δυσάρεστο νέο. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ζητοῦσε νὰ τὸν δῆ γιά νὰ τὰ πούνε. Τίποτε περισσότερο.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Φρειδερίκος συνάντησε τὸν Κεργὸρν στὸ καφενεῖο «Ἐλντερ». Δὲν ἐκάθησαν ὡστόσο ἐκεῖ. Γιά νὰ μιλήσουν μὲ ἄνεσι ὁ Κεργὸρν φώναζε ἕνα ἀμάξι καὶ τραβῆξαν πρὸς τὸ δάσος τῆς Βουλῶνης.

Ἀνοιχτόκαρδος καὶ καλόβουλος ὅπως πάντα ὁ Παῦλος Κεργὸρν διηγῆθηκε στὸν Πλεμόν ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς

ζωῆς του ἀπὸ τὸν καιρὸ πού χώρισαν. Βρισκόταν μὲ μιὰ μοῖρα τοῦ γαλλικοῦ στόλου στὴ Μαδαγασκάρη, ὅπου γλῆνθησε ἄρκετὰ, ἀλλὰ ἔπαθε συγχρόνως κι' ἀπὸ δυσεντερία!

Ὁ Πλεμόν γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του. Ἀποροῦσε τώρα γιά τὰ κακὰ προαισθήματα πού πλημμύρισαν τὴν καρδιά του μόλις ἔλαβε τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ Κεργὸρν.

Διάβολε! Πόσο εἶχε γελαστῆ!...

Νὰ πού ὁ καλὸς συνάδελφος του δὲν εἶχε νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τίποτε δυσάρεστο.

— Λοιπὸν, εἶπε ὁ Φρειδερίκος, ἀγαπητὲ Παῦλε, δὲν εἶσαι νομίζω καθόλου δυσάρεστημένος.

— Δυσάρεστημένος; ἀπάντησε ὁ Κεργὸρν. Κάθε ἄλλο; Πέρασα μάλιστα θαυμάσιες ἀποκρηές.

— Ναί; Καὶ πού, σὲ παρακαλῶ;

— Στὴ Νίκαια, φίλε μου.

— Στὴ Νίκαια;

Ἡ καρδιά τοῦ Φρειδερίκου σφίχτηκε.

— Στὴ Νίκαια, μάλιστα, ἐξακολούθησε προυχαρὰ ὁ Κεργὸρν. Ἦταν ἀγκυροβολημένη ἐκεῖ ἡ φρεγάτα «Ἰφιγένεια» πού χρησιμεύει, καθὼς ξέρεις, ὡς Σχολὴ τῶν Δοκίμων. Μὰς ἐκάλεσαν λοιπὸν κι' ἐλάθαμε μέρος σ' ἕνα χορὸ, γιά τὸν ὁποῖο θὰ μιλοῦν ἐκεῖ πέρα γιά πολὺ καιρὸ. Ἄ, φίλε μου, τί κόσμος, τί ὠραιόκοσμος! Ἡ μιὰ καλύτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Μεταξὺ ὄλων ὅμως, μεταξὺ τῶν ὠραιότερων, ὑπῆρχε καὶ

Ἐσχισε ἕνα σωρὸ ἐπιστολόχαρτα πρὶν ἀρχίσῃ...

μία δεσποινίς αφαντάστου καλλονής. "Ενας άγγελος! Μοῦ εἶπαν μάλιστα πῶς εἶνε άρραβωνιασμένη και πρόκειται νά παντρευτῆ. Δέν ρώτησα με ποιόν. 'Αλλά για πές μου: Ποιά εἶνε ἡ μνηστή σου;

— Θα σοῦ τὸ πῶ σέ λίγο, άπάντησε ὁ Φρειδερίκος. Τελείωσε πρῶτα τῆ διήγησί σου.

— Ποῦ ἤμουν; "Α, ναί! Σοῦ μιλοῦσα για τῆ νεράιδα τῆς Νίκαιας. Τί ὡμορφιά ἦταν ἐκείνη, Θεέ μου! Μά τὴν ἔχεις δῆ και σὺ ἄλλοτε, Φρειδερίκε. Πρόκειται για τὴν ὡμορφὴ ἐκείνη νέα τοῦ χοροῦ τοῦ «Ρισελιέ». Οἱ ἀξιωματικοὶ εἶχαν ξετρελλαθῆ μαζί τῆς. "Ολοι τὴν περιποιόντουσαν και τὴν κολάκευαν. Κι' ἐκείνη δεχόταν πρόθυμα τὶς περιποιήσεις και τὶς φιλοφρονήσεις. 'Αλλά κοντά τῆς ἔστεκε διαρκῶς ἕνας ἀστεῖος, πολὺ ἐνοχλητικὸς και — πῶς νά σοῦ τὸ πῶ; — πολὺ ἐπικίνδυνος για τὴν ὑπόληψι τῆς νέας.

"Ο Φρειδερίκος αἰσθάνθηκε κάτι σάν λιποθυμία.

Μά ὁ Κεργὸρν δέν τὸ πρόσεξε.

— Πολὺ ὡμορφὴ νέα, τέλος πάντων, ἐξακολούθησε. 'Αλλά τί νά σοῦ πῶ. Σέ μένα ἐνέπνευσε θαυμασμό, ἀλλά και φόβο.

— Καί πῶς λέγεται; ρώτησε ὁ Φρειδερίκος με φωνὴ θραχνή.

— Λευκὴ Ντελλιέρ, άπάντησε ὁ Κεργὸρν.

"Ο Πλεμόν ἦταν βέβαιος ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς Λευκῆς. Περίμενε ν' ἀκούσῃ τ' ὄνομα τῆς μνηστῆς του. Κι' ὅμως ἐνοιωσε θαθειά κι' ἀπερίγραπτη ὀδύνη για τὴν ἀποκάλυψι πού τοῦκανε ὁ φίλος του.

Νεκρικὴ χλωμάδα ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό του.

"Ο Κεργὸρν ἀντελήφθη τὴν ταραχὴ του.

— Φρειδερίκε, τοῦ εἶπε ἀνήσυχος, τί σοῦ συμβαίνει;

Και πρόσθεσε ἀμέσως;

— Εἶπα τίποτα πού σ' ἔθιξε; Μά ὄχι, δέν εἶνε δυνατόν.

"Ο Πλεμόν τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Μὴν ἀνησυχῆς, φίλε μου, τοῦ εἶπε με καλωσύνη. "Οχι, δέν εἶπες τίποτα πού νά με προσβάλῃ.

— Λοιπόν;

— "Α, Παῦλε, ἀκουσέ με: 'Επὶ ἐξ ἑβδομάδες θρῆσκόμεν μεταξὺ ζωῆς και θανάτου. Κι' ὅμως ἐκείνη πού πρόκειται νά γίνῃ σύζυγός μου οὔτε σκέφθηκε καν νά ρωτήσῃ για τὴν ὑγεία μου. Καί δέν εἶνε αὐτὸ μόνον, Παῦλε. 'Ενῶ ἐγὼ ἔχαροπάλευα, ἡ μνηστή μου διασκέδαζε, ἐχόρευε, γλεντοῦσε, δεχόταν, ὅπως εἶπες, τὶς φιλοφρονήσεις τῶν καθ' ἑαυτῆς τῆς, εἶχε πλάι τῆς, συντροφιά τῆς ἕναν ἀνόητο κομψεύμενο. "Ω Θεέ μου, ἀν ἤξερες πόσο εἶμαι δυστυχισμένος!...

Μιλῶντας ὁ Φρειδερίκος εἶχε κρύψει τὸ χλωμὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στὰ χέρια του. Δάκρυα θούρκωσαν τὰ μάτια του. "Εκκλαιγε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, ἀπὸ τὴν ὀδύνη του.

"Η δενδροστοιχία ἦταν εὐτυχῶς ἔρημη τὴν ὥρα αὐτή. "Ετσι κανεὶς δέν εἶδε τὰ δάκρυα τοῦ ἀπελπισμένου ἐκείνου ἀνδρός.

Σαστισμένος ὁ Κεργὸρν για ὅ,τι συνέβαινε, προσπαθοῦσε νά παρηγορήσῃ τὸ φίλο του, τὸν ὁποῖο ἀγαποῦσε εἰλικρινῶς.

— Για τὸ Θεό, Φρειδερίκε, τ' εἶν' αὐτά! Κλαίς; "Εσοῦ κλαίς; Σέ καλό σου, φίλε μου. Πάντα ὁ ἴδιος ἦσουν. 'Απελπιζόσουν και μελαγχολοῦσες με τὸ τίποτα. "Ετσι και τώρα. Πικράθηκες γιατί σοῦ εἶπα πῶς ἡ δεσποινὶς Ντελλιέρ ἐχόρευε στὴ γιορτῆ τῆς Νίκαιας. 'Αλλά τί ἤθελες λοιπὸν νά κάμῃ; Καί μήπως ἐμποδίζει ὁ χορὸς τὰ αἰσθήματα; Πῶς μπορούσε ἄλλωστε, φίλε μου, νά λείψῃ ἡ μνηστή σου ἀπὸ τῆ γιορτῆ; "Επρεπε νά τὰ ἔχῃς ὑπ' ὄψιν σου αὐτά, Φρειδερίκε, ὅταν ἀρραβωνιάστηκες μιά νέα ἑκατομμυριοῦχο. Καί στὸ κάτω τῆς γραφῆς ἔτσι εἶνε πλασμένες ἡ γυναῖκες, φιλάρεσκες.

Μά μάτια μιλοῦσε ὁ Κεργὸρν, μάτια

προσπαθοῦσε νά δικαιολογήσῃ τὴ μνηστή τοῦ φίλου του.

"Ο Φρειδερίκος ἐξακολουθοῦσε νά μένῃ ἀμίλητος, θυθισμένος στὸν πόνο του.

— "Ακουσε, τοῦ εἶπε τέλος ὁ Κεργὸρν. "Η δεσποινὶς Ντελλιέρ δέν εἶνε ἀκόμη σύζυγός σου. "Οταν θά γίνῃ δικὴ σου θάχῃς τὸ δικαίωμα νά τῆς ἀπαγορεύσῃς ὀρισμένες διασκέδασεις πού δέν σοῦ ἀρέσουν. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως ἡ νέα δέν ἔκαμε και κανένα θανάσιμο σφάλμα.

— "Αγαπητέ μου Παῦλε, τοῦ εἶπε ὁ Πλεμόν, μὴ προσπαθῆς νά με παρηγορήσῃς και πρὸ πάντων μὴ προσπαθῆς νά δικαιολογηθῆς για ὅσα μοῦ ἀποκάλυψες. "Εκείνος πού φταίει για ὅλ' αὐτὰ εἶμαι ἐγὼ. Τ' ὄνειρό μου ἦταν πολὺ ὠραῖο και γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δέν πραγματοποιήθηκε. Τώρα πλέον καταλαβαίνω και τῆς Λευκῆς τὴν σιωπὴ ἐπὶ τὸσον καιρὸ και τῆς μητέρας μου τὴ στενοχώρια. "Αλλοίμονο! "Ολα πειὰ ἐτελείωσαν.

— Τί ἐτελείωσε; φώναξε ὁ Κεργὸρν ἐξω φρενῶν. "Ο ἔρατάς σου; Καί εἰμ' ἐγὼ ὑπεύθυνος γι' αὐτό; "Οχι, χίλιες φορές ὄχι, διαβολε! Παρεξηγεῖς ἀναμφιβόλως τὴ μνηστή σου Παντρευτῆ πρῶτα κι' ὅλα θά τελειώσουν. Κ' ἡ δεσποινὶς Λευκὴ θ' ἀφήσῃ τὶς διασκέδασεις, ὅπως και σὺ θ' ἀφήσῃς τὴ θάλασσα.

"Ο Πλεμόν τὸν κύτταξε γεμάτος ἀπορία.

— "Ετσι εἶνε, διάβολε, συνέχισε ὁ καλὸ καρδὸς ναυτικὸς. "Οταν παντρεύεται κανεὶς μιά τέτοια κόρη, ἀπαρνείται τὴ θάλασσα. Αὐτὸ δά ἔλειψε. Νά παντρευτῆς τῆ δεσποινίδα Ντελλιέρ και νά τὴν ἀφήνῃς μόνη για τὰ ταξίδια και τὰ γυμνάσια τοῦ στόλου. "Οχι, φίλε μου. "Η στὴ γυναῖκα του ἀνῆκει κανεὶς ἡ στὴ θάλασσα.

"Οταν μετὰ μιά ὥρα οἱ δύο φίλοι χωρίσαν, ὁ Φρειδερίκος γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο, κλείστηκε στὸ δωμάτιό του κι' ἄρχισε νά κλαίῃ, αὐτὸς ὁ γενναῖος και ἀτρόμητος, σάν μικρὸ παιδί.

"Η κ. Πλεμόν εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν κατάστασι τοῦ Φρειδερίκου, με τὴν πρώτη ματιὰ πού τοῦρριξε ὅταν γύρισε ἀπ' ἔξω. Δέν τοῦ ἀπηύθυνε ὡστόσο τὴν παραμικρὴ ἐρώτησι. Καί μόνον ὅταν ὁ Φρειδερίκος κλείστηκε στὴν κάμαρά του, πλησίασε σιγά-σιγά στὴν πόρτα και κρυφάκουσε. Στ' αὐτιά τῆς πονεμένης μητέρας ἀντήχησαν τότε οἱ λυγμοὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς, σπαρακτικοὶ λυγμοὶ ἐρωτικῆς ἀπελπισίας.

Τὰ μάτια τῆς κ. Πλεμόν δάκρυσαν.

— Φτωχὸ μου παιδί! ψιθύρισε.

Δέν ἀργῆσε νά νυχτώσῃ.

Μάτια ἡ κ. Πλεμόν περίμενε τὸ Φρειδερίκο. "Ο Πλεμόν ἔμενε κλεισμένος στὸ δωμάτιό του, ἀποφεύγοντας κι' αὐτὴ τὴ συντροφιά τῆς μητέρας του. "Ο ὕπνος πού θά τὸν ἀνακούφιζε ὀπωσδήποτε, ἀργῆσε νά τοῦ σφαλίσῃ τὰ μάτια. "Η σκέψι τοῦ πετοῦσε στὴ Νίκαια. "Εβλεπε τὴ Λευκὴ ἀνάμεσα στὸ πρόσχαρο πλῆθος τῆς γιορτῆς, τὴν φαντάζοταν χαρούμενη και ἐξέγνοιαστη κι' ἡ καρδιά του μάτωνε.

Πλησίαζε νά ξημερώσῃ ὅταν ἀποκοιμήθηκε. Κι' ὅταν ἐύπνησε τὴν ἄλλη μέρα ἐνοιωθε τὸν ἑαυτὸ του πῶς ἦσυχος, τὴν καρδιά του πῶς γαληνεμένη.

Λίγο πρὸ τοῦ μεσημεριοῦ ὁ Πλεμόν ἔλαθε ἕνα ἔγγραφο ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν. Διὰ τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ τοῦ ἀνήγγελλαν κάτι τὸ εὐχάριστο: Διετάσσεται νά μεταβῆ στὴν Τουλὼν και ν' ἀναλάβῃ πάλι τὴν διοίκησι τοῦ τορπιλλοβόλου «29».

Συγχρόνως τὸν καλοῦσαν νά περάσῃ πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο για νά τοῦ δώσουν και προφορικῶς ὀρισμένες ὁδηγίες.

Σ' ἄλλη περίστασι ὁ Φρειδερίκος θά πετοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ του για τὸ γυρισμό του στὴν Τουλὼν. Μά τώρα πειὰ τίποτα δέν τὸν συγκινοῦσε.

('Ακολουθεῖ)

Τί ὡμορφιά ἦταν ἐκείνη, Θεέ μου!...